

PLOAIA

Stefan Doroftei-Doimaneanu

Zgomote nedesluite
Îmi brăzdează
Amorțirea din gânduri,
Ce se lăfăie
În uitare.

Ploaia,
Ca o povară a nopții,
Se eliberează din brațele cerului,
Tropăind pe acoperișul gândurilor
Aflate în resemnare.

Insuportabil
Chiar și în sinele din ochii mei,
Am pătruns în stropi,
Căzând odată cu ei
Pe povârnișurile
Sufletului.

M-am făcut pârâu,
Dar era prea puțin
Pentru câtă dorință se găsea
În calea
Rătăcirilor mele.

M-am transformat curând
În râu,
Apoi în fuvă,
Reușind să rup
Zăgazurile timidității,
Și să mă revărs
În oceanul iubirii tale,
Îngemănându-mă
În așteptarea ta
Neașteptată!

Și plouă...
Și curg...
Și curg...

19.02.2018